

R E G É L Ő .

Pesten csötörtökön november 10^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. boritéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válhatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

E L B E S Z É L É S .

A' g y á s z ö v . (Folytatás.)

A' gyermeknek további feleletei és nyilatkozásai erkölcsi jóságát, 's ápolónéja keservét és szenvedéseit bizonyíták. Ilona egész sereg fejkötőt 's ruhácskát küldött általa anyjának. Erzsébet az örömmel elugrándozó fiút távulról követte, 's visszajövéen erősíté Florentin szavait. Előterjeszté a' szegény családnál látott inséget, a' beteges leánykák állapotját, az anyának becsületes voltát, kibeno' egy korábbi ismerősére talált. E' körülmények is foglalatoskodtaták Ilo nát a' következő nyugtalan éjen keresztül. Ugy látszott neki, mint ha az ég ama gyászövhez csatolta volna a' nyájas fiúcskának sorsát, 's mintha azt szívére akarná kötni (miután maga gyermektelen volt) mintegy pótlásul a' legedésb de csalódott várakozásnak. Belső érzelve élénken bírát tehát azon határozatra, hogy a' gyermeket örökbe fogadja, 's ezt már másnap reggel kinyilatkozá Florentin mostoha anyjának, midón ez a' nem reménylett jótévóné előtt forró háláját rebege mondván: „világosan látom most, hogy hű atyák áldása házakat épít gyermekeiknek. Vegye tehát az asszonyosság oltalmába férjem árva kedvenczét; Isten vidámitsa-meg a' homályos órában borús kedvélyét úgy, mint most az enyimet. Ó tőle jó minden — mond az irás — szerencse és szerencsétlenség, szegénység és gazdagság; de mit az ég jámboroknak nyujt, mindenkor gyümölcsözök. — És így kegyednek angyali keze mellett nevedekjék jóra a' szegény árva!”

Ezen sokkal többet szenvedő asszonynak jámbor érzelve 's megillető vigasztalása Ilonának lelkét és érzékeit megerősíték, 's azonnal hozzá fogott a' rendelésekhez férje elfogadtatására. Ekkor Vidjöve mellé, 's egyszerűségében következőleg szólla.

Ah, nagy asszonyom! nem bátorkodom ugyan illy rendkívül okos és mivelt dámát tanácsadással háborgatni, de uram felől még is kell némelly felvilágosítást még adnom. Mint mondám, annak emlékezete, gondolkodása és eszmélete már fogsága előtt tünt-el.

Most már legismerősebbjeit sem ismeri, azért kegyedet is majd markotányos koresmárosnénak fogja tartani, 's igen megsértette érzendi magát, ha őt nyílt karokkal fogadja, csókolja, czirógatja, 's mint férjével bánik vele.

Ilona megrázkódott a' bajnak e' tulságán, 's remegve gondolt a' jövődőnek természetlen zavarára, mint valamelly tantalusi rendeltetésre.

Azonban — mondá Vid — ez semmit sem tesz; mert betegünknek még most is tetszenek a' fiatal csinos nők, 's már az imént is mondám Erzsinek: „mibe fogadjunk, Erzsi leányasszony, hogy urunk ujjalag belé szeret tens asszonyunkba, kinek párját lehet keresni. Bizonyosan belőlek uj jegyesek lesznek, 's urunknak kilángolt szenvedélye ismét meggyújtja elaludt lelki világát. — De mit hallok? — a' postásip hangzik! Most jön uram!

Ilona az ablakhoz ugrott, az előálló kocsiba pillantott, 's borzadva futott egy oldalszobába, mellyből a' lépcsőre lehetett nézni.

A' férj közelite, 's a' feleségnek szive remegett. Látszólag egészségesen, de szem-lesütve lépett Gvido fel a' lépcsőn, 's két szolgájától hajdani szobájába vezetettet. — Erzsébet szomorún követé őt; mert Czimer, egykori mátkája, azon szép 's általa kedvelt vadász, elsoványodva, 's rongyosan, eltorzítva hasonlított az öreg Vidhez; hideg magaviselete Erzsi iránt az említett jégviz-levesben elázottnak látszék. — Végre felkeresé urnéját, 's így szólla siránkozva:

Kötelességemnek tartám urunkat kabinetjába kísérni, 's reggelivel megkínálni: de ő mindent elmellőzve csak fel 's alá csoszogott, 's rögtön megakadtak szemei a' pamlag felett függő saját 's kegyed arczképén. Most megállott, 's csendesesen mormogá: a' csapláros és csaplárosné, hihetőleg? bájló egy párocska!

Szolgálatjára — mondám én megrázkódva — két angyal egy testben. Isten tartsa őket!

Udvarolhatok-e nálok? — kérdé ismét.

Az őrnagy ur — viszonzám — még ma visszatér orosz országi fogságából — de a' tens asszony itthon van. — Most azt kívánta, hogy őt jelenteném-be.

Próbáljuk-meg! — mondá Ilona rettegés, keserv és szerelem között. Habár szivem reped is, de az Isten meg fog erősíteni.

Most az őrnagné szobájába vonult, imádkozva törekvék magát rendbe szedni, egyet a' tükörbe tekinté, 's őt látá jönni. Félelmesen közelite Gvido Ilonához, tisztelettel hajtá-meg magát, 's egy perczig szótalánul állának mindketten egymás előtt.

Gvido! — mondá végre a' nő bájló kellemü 's mintegy halál partjáról lengedező hangon, 's csak erőszakosan állott ellen a' vonzó varázserőnek.

Gvido belsejét ezen megszóllítás, mint valamely Aeolhárjának hangja, gyengéden és futékonyan illeté. Hallgatódzott, álmétkodva tekinté Ilonára, és monda:

Én is azon alkalmatlan megátkozott vendégeknek egyike vagyok, kiknek végtelen száma eddig kegyednek nyugalját háborgatá, béketürését kimerité, 's hihetőleg ezek okozták mostani kitünő nyugtalanságát kegyednek?

Csak annyiban — felelé Ilona könyzápor között — mennyiben az urnak megjelenése engemet kedves férjemre emlékeztet, ki hasonlag ezen legiszonyúbb háborúnak áldozatja lön,

G. Tehát meghalt? — Már nyugszik!

I. Nem, nem; még nem nyugszik. Gvidóm öszveroncsolva, eszméletlenül, mint ön magának árnyéka jött vissza, 's mint ilyen lézeng házi oltárunk körül; gyengéden szerető, de ezen eszméletlenség által halálig gyötrött hitesét idegennek nézi, 's engem megvetve kerülne, ha vágyam a' jogok legszentebbjét akarná foganatba hozni.

Gvido egykedvűleg hallgata, és a' nyílt ajtó felé tekintett, melyen legjobb barátja, Edmar, Erzsitől kísérve, lépett-be keservteljesen és feszesen állva-meg, 's majd a' mozdulatlan Edmarra majd Ilonára tekintve, ki éppen akkor kezde tántorgani el nem fojthatott ájulása miatt. Edmar hozzá ugrék 's megfogá, Erzsi pedig hálószo-bájába vezeté. — Gvido egész hidegséggel szólla Edmarhoz: „hihetőleg orvos ur? éppen jókor, mintha hivaták volna. Szegény asszony nagyon szenved! — de én is szenvedek. Ah vajha mindkettőnken segíthetne az ur!

Bár tehetném! — mond Edmar, 's Gvidót melljéhez szorítá.

Mind e' mellett — folytatá Gvido — nem találom régi öreg szolgálmat — de gyakran magamat sem találom — eszméletlenül lézengek ide 's tova, és magamat álmodni vélném, ha a' végtelen fő-fájás szenderülni és nyugodni engedne.

Szegény barátom! — viszonzá Edmar — pedig még is álmodol. O ébredj-fel a' szeretet karjai közt. Ismerj bennünk, előtted idegeneknek látszóiban, nemes hitesedre, Edmarodra, 's két hűszolgádra, kik szükség és halál közt maradtak melletted, 's még maig is körülted vannak és ápolnak. — Most azonnal körülvették Gvidót az ide sietett rokonok, ki félénken vonult az ajtóhoz, 's a' házi orvostól elvezettetett.

Estve az öreg Vid surrant-be Erzsihez, hogy szakadozott ruhá-jit általa kevéssé kijavíttatná. Erzsi örömet teljesíté kérelmét, mert

az öreg sokfélét beszélt neki kiállott nyomorúsagaikról, de mi leginkább érdeklé Erzsit, a' hajdani kedves Czimerről is. Többi közt említé Erzsi is, hogy midőn az őrnagy ur háborúba indult, megigéré, hogy ha szerencsésen visszajövend, Erzsinek arany lánczot fog ajándékozni; de már most, az urnak illy boldogtalan állapotjában, ehhez nincs többé reménysége.

Ne essék kétségbe — felelé Vid — az őrnagy urnak még vannak néha világos pillanatai, kivált éjféلكor, midőn egy óranegyedig teljesen észére szokott jutni.

Tehát éppen a' kísértetek idején — mond Erzsi — ugyan adja, kérem, tudtomra, ha eszén lesz; de csak csendesen kopogtasson ajtómon, nehogy észre vegyék.

Hol fetrengsz — bekiálta Czimer a' félig nyílt ajtón — az ur fekünni akar, menj hozzá, nekem gyógyszerért kell mennem.

Vid sietett gazdájához, 's mint hajdan köpönyegét József, ő is Erzsi kezében hagyá gunyáját, ki azután egy darabig a' hideg feleletekkel vigasztaló Czimerrel kezdte versenyegetni, míg ez ásitozva eloltá a' gyertyát, 's eltűnt.

Pamlagán nyugvék Ilona, keservével küzdve, midőn Erzsi a' kis Florentin megérkeztét bejelenté neki. — Ez jótevőjének kegyéből új divatos ruhába öltözve 's féltékenységtől pirult arezczal (csak fehér gallérja mutatván nyomait a' bucsúzó testvérek könnyeinek 's anyai ölelésnek) Ilonának fiúi engedelmisséget ígért, 's irókönyvét nyújtá által, mellyet ez helyesnek és csinosnak talált. Szemei az írásnak e' szavain akadtak-meg:

Tartsd magadat Istenhez, 's ne tántorogj, hogy mindig erősebb lehess. Mindent, mi rajtad történik, szenvedj, 's légy béketűrő minden inségben.

Szüksége levén erőre és béketűrésre, Ilona hálaadólag szorítá kebléhez a' gyermeki utmutatót; azután Erzsinek adá őt által, kinél szünórájiban mulatozzék. — Az őt vezető Erzsi mindenféle játszószereket ígért neki; de midőn az ajtón kül volnának, Florentin kirántá magát kalauza kezeiből, 's az őrnagy elejébe rohant, ki éppen akkor a' homályos folyosón járdalt, kit Florentin saját visszatért atyjának gondolt, természetének atyjáéval hasonlatossága miatt, 's örömjajjal karolta körül.

Meg ne ijedjen tens ur — mondá a' szintén megfélemlétt Erzsi — ez a' szegény gyermek egy katonának fija, ki tens ur csapatjában volt, de a' csatapiaczon maradt.

Gvido felemelé a' fiút (ki elhalaványulva tapasztalá csalódását), és a' siránkozót szobájába vezeté, hova Erzsi is követé őket, mint-

hogy a' gyermek reá bízott, és tudá Vid szájából, hogy az őrnagy most sem gyűlöli a' csinos nőt, 's azon kívül reménylé, hogy talán most következhetnék annak világos pillanatja e' rögtöni felindulás által.

Midőn az urnak szobájába lépett, Guido fájdalmas mosolygás közt tánczolgatott a' melljén tartott kiseddel, 's kérdezé Erzsit, vajjon e' bájos gyermek a' házi asszonyé-e.

Éppen nem — felelé Erzsi — hiszen az inént volt szerencsém mondani, hogy kié.

G. Bocsánat! tehát bizonyosan az asszonyság lehet édesanyja?

E. Követem! én még hajadon vagyok; mert az a' boldogtalan háború engem is megfoszta jegyesemtől. Hát nem ismer tens ur engemet? nem tudja, hogy nekem arany lánczot ígért. Ah! bár az ég megnyitná tens urnak emlékezetét (itt Erzsi Guido karját hevesen megragadá)! Hiszen őrnagy ur sok év óta az én nagylelkű kegyes uram; hiszen most itthon van nálunk, és én a' sok érdemmel teljes komorna vagyok!

Guido hevesen nyult a' csengetyű-zsinórhoz, 's a' bejött Czimeret félre vonván, mondá: barátom! itt egy eszelős asszony áll, komornának mondja magát, 's arany lánczot kér. Vigye-el nyakamról az őrültet.

Erzsi boszús pillanatot vetvén Czimerre — én tetszésem szerint jövök és el is megyek — mondá hevesen, 's kiragadván a' siránkozó fiút urának karjából, elsietett, 's az ajtót becsapá maga után.

Más nap Edmar éppen megakará látogatni beteg barátját.

Gvidónak lelánczolt elméje egy pillanatra szabad lön, 's ő gyönyörűséggel néze maga körül. Házának falai közt látá magát; hallá hangicsáló órájának hangjait; a' házi bútorok ismeretesek lettek előtte, örömmel tekintett hitese képeinek nyájas vonalaira, 's mint a' sirboltbul kiszabadult, villámsebesen sietett a' folyosón keresztül nője szobájába.

Ilona megrémült, midőn őrült férjét berohanni látá, 's fenyegető kitörésétől tartva kiáltott, küzdött az őt körülkarolóval: azonban férje heves szavainak helyes értelme eszméletének visszajöttét, lángló szerelemnek örömszellemét bizonyítván, a' nő gyönyöréleménye csak hamar lecsillapítá lelki aggodalmát. *(Végzet köv.)*

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Disznóhalak. September tizenegyedikén harmincznégy disznóhalat (tengeri malaczt) találtak Batz nevű sziget nedves partjain. A' legnagyobb ezek közül tizennyolcz lábnyi hosszaságú 's ezer ötszáz font nehézségű; a'

legkisebb pedig nyoloz lábnyi hosszúságú 's öt száz font nehézségű volt. Ezek közül az ottani lakosok tizenhatot a' roszkoffi túltésre vittek; csak egyetlen egy him volt azon halak között. Nehogy pedig a' tengeri dagály alkalmával víz hullámok közé jussanak, bárdokkal agyon üttettek, melly alkalommal egy ember a' mellette levő disznóhal ütése által igen veszedelmes sebet kapott.

Meiszner-porczellán. — Sokszor mondhatja ez életben az ember, hogy igen sok függ a' véletlen esettől. Ha történeti eredetökre megyünk az e' világban esett némelly nagy dolgoknak, majd hogy mindenikről ugyan ezt mondhatnók. — Bötcher volt feltalálója az említett jeles porczellánnak. Ő kezdetben patikárius legény volt; honnan kénytelenítettett elszökni, mert azt hiresztelték felőle, hogy olly mesterséget tud, melylyel arany-csináláshoz értene. Igy szász országba érkezett. Az akkori szász választó fejedelem és lengyel király II. Fridrik Ágoston Dresda városába hozatta és kérdezte, ha tudna-e aranyat csinálni, mit Bötcher világosan tagadott. A' király meg nem elégedvén ezen felelettel, és jobban szerette volna, ha igeneltetik vala kérdése, Königstein várába záratta foglyát, és embereinek megparancsolta, hogy kérdezzék ki a' foglyot. Itt kinjában próbákat tett Bötcher, és véletlenül 1703-ban felfedezte azon porczellán-tömeget, melly szász országnak igen gazdag kincsforrást nyujta.

Csepegő fagy. — Pozson vármegyében Detrekővár falu mellett van egy barlang, mellyben a' lecesepegő viz azonnal megfagy, és ez által különös alakok támadván, néha paloták, néha templomok, és theatrumok láttatnak.

Sáskák Ázsiában. — A' sáskák zugással nagy csoportokban járnak. Egy illy csoportnak hossza 4—6, szélessége 2—3 órányira terjed. Nem repülnek fent; a' legalantabb repülőök házak tetejéhez 's emberek fejéhez érnek. A' napot elfedik. Távlról olyan e' csoport, mintha felhő volna, közelről pedig mintha hó-darabok volnának, és olly setétté teszik a' világosságot, hogy tiz lépésnél tovább nem lát maga előtt az ember. Letelepednek akárhol, és következő napon, midőn a' nap feljött, ha semmit sem találnak, tovább mennek. Ha valahol letelepednek, bár póznákra kötött ruhákkal, lármával, csengetéssel, zörgetéssel próbálják őket elűzni, nem mozdulnak tovább, hanem egy darab földet elfoglalnak, és egymás hátán egy ölnyi magosságra is hevernek. Ha hives vagy harmat van, keveset mozdulnak; de mihelyt a' nap felmelegíti őket, kinynjtóznak. Akkor olly rendesen másznak többnyire nyugot felé, hogy semminek ki nem térnek. Utjukban az árkokat betöltik sokaságukkal, a' tüzet eloltják; falon, sőt ajtókon, és a' napkeleten szokásban levő nyílt ablakokon is bemásznak. Mindent, a' mi zöld, megesznek: gallyakat, vetést, füvet, szőlőfát; sőt lerágják a' gally héját is, és annyin kapaszkodnak egy ágra, hogy ez letörik. Szárazságban leginkább szokták a' sáskák pusztítani az országot. Ha mindent fölettek, elköltöznek; 's ganéjukon kívül tojásaikat is hátrabagyják, mi fölöttébb bűdös. — Néha a' széllel járván, magukat a' nekik ismeretlen elembe, a' tengerbe, bocsátják, és bele fuladnak; ebből kivettétvén a' partra, midőn rothadnak, felettébb bűdösek. Keleten nagyobbak a' sáskák, mint nyugoton; 3—4 hüvelknyi hosszúak 's egy ujnyi vastagok. Termetök a' lóéhoz hasonlít; leginkább fejük; szárnyok hasonlók a' lótakaróhoz: azért a' napkeletiek gyakran hasonlítják őket a' lovakhoz. Tagjaik oroszlán-foghoz hasonlók. Némellyek emberképhez is hasonlitanak.

K Ü L Ö N F É L E.

XII-dik Leo kegyessége. — Gróf Giraud, több olasz vigjáték szerzője, a pápai kincstárnokkal bizonyos személysértegetések miatt perbe keveredett, s részére a per folyamata veszedelmes fordulással fenyegetődött. Legtanácsosnak tartá tehát, ha az említett pápa előtt kegyelemért s a pernek tökéletes félretételéért esedezik. A gróf tehát a szent atya lábaihoz borult, s hibája végett bocsánatért könyörge. A pápa mosolyogva felemelvén őt így szól: „Hogy az ur vig-játékszerző, azt tudtam, de hogy szomorú játékot is tud előadni, ismeretlen volt előttem“ s a per felől többé egy szó sem történt.

XII. L e o v é g z é s e. — Ferretti költész szinte harmincz év óta készíté már a Romában előadott daljátékok textusát, s egykor versekbe foglalt levele által az említett pápától alamizsnát kért, melly lépésre a költész nem régiben kiállott betegsége ösztönözte. A pápa nagy kegyességgel fogadá-el az esedezést, s ön kezével a levél szélére némelly benne olvasott rimeket s azon végzést írta; hogy Ferretti harmincz scudit (aranyat) fog kapni; egyébiránt folytassa költészi izzadását s fáradozását.

XII. L e o m i t C e n s o r. — Valamelly szerzetes egy könyvet írt, mellynek kinyomtathatása a benne foglalt furcsaságok, nevezetesen azon jövedölés végett, hogy a világ 1831-ben semmivé fog lenni, a (maestro del sagro palazzo) pápai könyvvizsgáló által meg nem engedtetett. A szerzetes tehát közvetlenül Leóhoz folyamodék, ki ön kezével ezt írta a czimlapra: „Impri-matur anno 1831 (nyomtattassék-ki 1831-ben).

Kocsitolvaj. — Nehány év előtt a new-yorki hírlapok egyike következő furcsa történetet közle. Egykor késő éjjel látogató-meg betegét egy orvos, és hintójának lovát a ház előtt levő karóhoz kötötte. Megnézván betegét, a hintóba akart ismét lépni, midőn a ló fejénél egy embert vön észre, ki éppen akkor nyult a gyepelőhez. Egy szót sem szólva az ember felé járul, s olyat csap reá öklével, hogy amaz földre kerülne, s az orvos hideg vérrel hintójába ül. Azon pillanatban a másik oldalról egy másik ember ugrik a hintóba, s melléje ül, az orvos pedig odább hajt. Az ismeretlen ama tolvajnak czimborája volt, kit az orvos földre sujtott, de amaz a gyógyászt pajtásának tartván több ízben kérdezé tőle, melly utra fog hajtani, hogy annál hamarabb szabad mezőre juthassanak. Midőn azonban észre venné, hogy a lovat hajtó társ reá sem hallgat, hanem mind inkább a város belsejébe hajtana, békételesen mond: „De a patvarba, ugyan már hova viszel?“ — „A fenyítő házba, te gazember!“ felele az orvos. — Ezen menydörgő szózatra a kocsitolvaj kiugrik, s a keréknek esett, melly rajta keresztül ment, s a doctor odább hajtott.

Asszonyi vitézség különös jutalma. — 1443-ban az Angolok igen messze nyomultak francia országba, és kevés levén a férjfi-erő az ellentállásra, sok helyen a bátor francia asszonyok igen nagy vitézséggel kipótolák azt: sőt Beauvais városa *) csak jeles asszonyainak és leányainak köszönhetta az ellenségtől megszabadulását. Lainné Johanna volt az, ki bátoritván a többit is, vitézsége által mindenkinek magára vonta figyelmét. XI-ik Lajos mind ezeket tekintetbe vévén, egy parancsolatban, mellyet e városhoz intézett, azt rendelé, hogy, ezután a nyilvános meneteknél asszonyok menjenek a férjfiak előtt.

*) Oise departementban.

Dauphin tartomány Róma folyó mellett van,* honnan, még mielőtt az 1830-ki revolutio történt volna, a' francia trónus örökösei nevezettek. Hajdan ennek különös uralkodója volt egész 1343-ig. — II. ik Humbert volt a' legutósó, a' kin különös szerencsétlenség történt. Két esztendő egyetlen fiacskájával enyelegvén, ezt az ablakon leejtette, ki tüstént szörnyű halált halt. Nem kapván többé örököszt, 1343-ban innepélyes végrendelményében francia országnak hagyá birtokát következő feltételek alatt: 1-ör, hogy holtáig huzza a' jövedelmet — 2-or, a' francia korona-hercegeknek ezen czimjek legyen „Dauphin“ — 3-or, hogy a' korona-herceg mint Dauphin „en souverain“ birja ezen tartományt; de ez utósó feltétel nem teljesítettett.

Ujság házasulók számára. Valamelly speculans két intézetet alapított egymáshoz közel Londonban. Az egyikben ő a' férjfiakat, a' másikkban felesége a' nőszemélyeket fogadja-el. Minden hónap elsején megjelen aztán egy füzetke, mellyben mindannyi szerelmi levélke, ajánlkozás, a' szükséges detailokban 's feltételekkel együtt, le van nyomtatva. Az előfizetés igen csekély, 's az intézet viszonyai egyáltalában igen elmésen vannak kiszámítva.

EMLÉKMONDÁS.

Ál-i-té-l-e-t.

Ugy vagy on az gyakoron, hogy mit legjobbnak itéliünk,
Intézésünknek koszorúját az veti sárba.

HORVÁT ENDRE.

Árulás. Ki árulást követ-el, annak el kell vállalni a' szégyent is.

SZ. MIKLÓSSY ALOIZ.

Szégyen. A' valóságos nemes ember soha sem vetemedhetik olly alacsony gondolatra, melly örökös szégyent hozzon emlékezetére.

BÁRÓCZY SÁNDOR.

Maximák. Kit hazugságra birhatok, azt nem lesz nehéz hamis esküvésre is birhatni.

CICERO után —

Mindenek közt legédesb a' barátság, és nincs, mi több örömet szerezhetne.

PLUTARCH után —

Kéjnek engedni, kezdete minden rosznak.

SENECA után B. F.

Szórejtvény.

Ha ott vagy, hol vagy on fele

Visszájának van dolga:

De ne gondolj sokat vele

Te vagy ur, ez csak szolgál.

Rosztól mivel óv végrésze

'S jóra ösztönöz, vezet,

Kövessd tanácsát. — Egésze

Férjfi kereszt-nevezet.

L. K. Egerből.

Előbbi rejtvény: A da.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacson alul a' Duna partján, 114. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, ur'utsza 612.